

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce **P. G.**, narozen X
bytem O., K. H.

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 1. 12. 2017, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Příbrami (dále jen „úřad práce“) ze dne 29. 6. 2017, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím úřad práce rozhodl podle § 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti,

ve znění zákona č. 93/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání.

2. Žalobce namítal, že úřad práce nesprávně posoudil situaci a mylně vyvodil zavinění žalobce, čímž došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Dokazování v dané věci stálo v rovině tvrzení proti tvrzení, bylo tak povinností úřadu práce důkladně posuzovat hodnověrnost jednotlivě proti sobě stojících výpovědí a postupovat obezřetně při jejich hodnocení a vyvozování skutkových závěrů, to vše s přihlédnutím k presumpci nevin.
3. Podáním doručeným soudu dne 22. 12. 2017 v reakci na výzvu k odstranění vad žaloby žalobce uvedl, že důvody, pro něž považuje prvostupňové rozhodnutí za nezákonné, lze obdobně vztáhnout i na napadené rozhodnutí, neboť se žalovaný ztotožnil s posouzením věci ze strany úřadu práce. Dále doplnil, že napadá výroky o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 odst. 2 písm. f) ve spojení s § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti; úvahu, že (zřejmě úřad práce a žalovaný) považuje vyjádření zaměstnavatele za hodnověrné; že nebylo přihlédnuto k jeho námitkám, že panu T. dvakrát sdělil, že má řidičský průkaz skupiny C; konstatování, že zaměstnavatele jasně neinformoval o tom, že řidičský průkaz skupiny C vlastní a že uvedl, že toto řidičské oprávnění nevlastní; nesouhlas žalovaného s argumentací žalobce, že úřad práce špatně posoudil situaci a mylně vyvodil zavinění ze strany žalobce; a konstatování, že žalobce mařil možný nástup do zaměstnání a tím i součinnost s úřadem práce. Doplnil, že dle jeho názoru je znění formulace „jiné jednání“ v § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti *„zmatečné a snadno zneužitelné, protože za ‚jiné jednání‘ lze označit cokoliv a může tak uchazeče vyřadit [...] za jakékoliv jednání, což je proti smyslu zákona.“* Pojem „jiné jednání“ nestanovuje uchazeči o zaměstnání žádné povinnosti ani mu nic nezakazuje, a založil-li na tomto pojmu úřad práce své rozhodnutí, založil tím nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Žádné důvody mu v nástupu do zaměstnání nebránily, a na jeho straně tak nelze spatřovat žádné zavinění. Zpochybnil dále odkaz žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), neboť *„u nás neplatí prece[de]nční právo“* a je třeba každý případ posuzovat individuálně. Dle jeho názoru nelze považovat tvrzení zaměstnavatele za věrohodné jenom proto, že se jedná o zaměstnavatele, a odkázal na *„obdobné rozhodnutí jiného soudu, [...] že výpověď policisty nelze automaticky považovat za pravdivou jenom proto, že se jedná o policistu a musí být provedeno dokazování.“* Žalovaný podle něj pochybil, když neuvedl jiné úvahy, proč považuje výpověď zaměstnavatele za věrohodnou a nevedl jiné dokazování. Zpochybnil rovněž názor žalovaného, že zaměstnavatel není motivován vyjadřovat se k důvodům nepřijetí uchazeče v rozporu se skutečností, neboť se jedná o obecné tvrzení. Nadto nemusí být pravdivé, neboť úřad práce může nabídku volných míst konkrétního zaměstnavatele stáhnout, pokud sám zaměstnavatel maří součinnost, což se podle pana T. již stalo. I tím tedy mohl být pan T. motivován k uvedení nepravdivé informace. Konečně žalovaný neuvedl žádné jiné úvahy, podle nichž by měl být žalobce nedůvěryhodným svědkem, a jako takové je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
4. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval skutkový stav, k němuž dospěl úřad práce a jež vzal za prokázaný i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Podle jeho názoru je námitka uplatněná žalobcem ohledně porušení práva na spravedlivý proces natolik obecně formulována, že nelze podle jeho názoru než konstatovat, že právo žalobce na spravedlivý proces porušeno nebylo, mohl uplatnit a také uplatnil práva náležející účastníku správního řízení a správní orgány v obou stupních posoudily jednotlivé provedené důkazy nejen ve vzájemné souvislosti, ale i v kontextu relevantní judikatury NSS. K dalším námitkám, jež

žalobce uplatnil podáním ze dne 22. 12. 2017, žalovaný v prvé řadě předeslal, že tyto byly uplatněny až po uplynutí lhůty k podání žaloby a soud by k takto uplatněným žalobním bodům již neměl přihlížet. K jednotlivým takto uplatněným bodům uvedl, že pokud jde o věrohodnost výpovědi zaměstnavatele, z konstantní judikatury NSS plyne, že správní orgán může vyjádření zaměstnavatele pokládat za hodnověrné, neboť ten nemá zájem na uvádění nepravdivých skutečností stran nepřijetí uchazeče o zaměstnání, neboť jej není povinen přijmout. Naproti tomu uchazeči hrozí sankce vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, ten tak může být k uvádění nepravdivých informací motivován. Z tohoto pohledu se tak tvrzení žalobce, že měl skutečný zájem o zprostředkované zaměstnání, jeví jako účelové. Rovněž tak námitka žalobce, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, je podle názoru žalovaného nedůvodná. Byl poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení a byla mu dána možnost se ve správním řízení ve věci vyřazení z evidence vyjádřit, čehož využil na ústním jednání dne 26. 6. 2017. Namítal-li žalobce, že úřadem práce ani žalovaným nebyl prokázán vážný důvod, kterým žalobce mařil součinnost poskytovanou úřadu práce, pak je to právě uchazeč o zaměstnání, kdo prokazuje vážný důvod, pro nějž nemůže do zaměstnání nastoupit. Správními orgány bylo v projednávané věci prokázáno porušení povinnosti součinnosti, ze strany žalobce však nebyl prokázán objektivní důvod pro omluvení takového porušení, ostatně ani netvrdil nic jiného než to, že jednání se zaměstnavatelem proběhlo jinak, než jak mají správní orgány za prokázané. Rovněž tak tvrzení žalobce, že úřad práce špatně posoudil situaci a mylně dovodil zavinění žalobce, nemůže podle názoru žalovaného obstát. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce je držitelem řidičského oprávnění skupiny C, pokud tak na jednání zaměstnavatele uvedl, že jeho držitelem není a tato skutečnost byla důvodem pro jeho nepřijetí do zaměstnání, tímto jednáním žalobce přímo zmařil zprostředkování zaměstnání. Tvrdil-li, že panu T. dvakrát řekl, že držitelem oprávnění skupiny C je, nelze tomu přisvědčit, neboť z potvrzené doporučenky plyne, že právě absence tohoto oprávnění byla důvodem pro nepřijetí žalobce do zaměstnání. Naopak to, že žalobce nemá tzv. digitální kartu, důvodem pro jeho nepřijetí do zaměstnání být nemohlo, neboť takový požadavek nebyl podmínkou pro přijetí do zaměstnání. Konečně uvedl, že výklad pojmu „jiné jednání“, jak byl proveden jak úřadem práce, tak žalovaným, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani prvostupňového rozhodnutí, neboť oba správní orgány řádně odůvodnily, jaké žalobcovo jednání pod tento pojem podřadily a z jakého důvodu toto jednání považovaly za důvod pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Navrhl tak žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
6. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích řádně a včas uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námítky, neshledal.
7. Pokud jde o rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, je žalobce v žalobě, jíž se domáhá zrušení rozhodnutí, „*povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj*

právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. X, č. 835/2006 Sb. NSS). Naopak „soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi ‚obecný přezkum‘: to by totiž popíralo smysl institutu žalobního bodu, který právě slouží k tomu, aby činnost soudu nebyla bezbřehá. Soudům nepřislší zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám: přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí – tedy to, co žalobce konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů.“ (rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2006, č. j. X, č. X Sb. NSS). Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Ta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí dva měsíce ode dne, kdy bylo žalobci rozhodnutí oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným způsobem. K novým žalobním bodům (tedy k takovým, které nejsou pouhým rozšířením již uplatněných žalobních bodů), jež žalobce uplatní po uplynutí této lhůty, pak soud nepřihlíží (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2011, č. j. X, č. X Sb. NSS, a dále nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. X, X).

8. V projednávané věci bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí dne 6. 10. 2017, lhůta k podání žaloby a tedy i k jejímu rozšíření o další žalobní body tak uplynula dne 6. 12. 2017. Pokud tak jde o žalobcovu podání ze dne 22. 12. 2017, je soud oprávněn zabývat se pouze těmi tvrzeními a námitkami, jež rozvíjejí žalobní body uplatněné již v žalobě ze dne 1. 12. 2017. V ní okruh vad napadeného rozhodnutí, resp. prvostupňového rozhodnutí, v nichž spatřuje jejich nezákonnost, žalobce vymezil tak, že napadl způsob hodnocení důkazů správními orgány obou stupňů, a konkrétně to, že se přiklonily k verzi skutkového stavu prezentované zprostředkovaným zaměstnavatelem, že jeho „výpověď“ považovaly za hodnověrnou a naopak nepřihlíděly k žalobcovým námitkám. Ostatními žalobními body, jimiž žalobce brojil proti závěrům o skutkovém stavu, k němuž oba správní orgány dospěly, a proti podřazení takto zjištěného skutkového stavu pod neurčitý právní pojem „jiné jednání“ podle § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti, se soud s ohledem na výše uvedené důvody nezabýval, neboť o ně byla jinak včas podaná žaloba rozšířena až po uplynutí lhůty k tomu stanovené.
9. Soud o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žádný z účastníků ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s tímto postupem, jejich souhlas tak soud předpokládal. Po posouzení žaloby v intencích takto vymezených žalobních bodů dospěl soud k závěru, že není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 2. 12. 2016 k ÚP žádost o zprostředkování zaměstnání, v níž mj. uvedl, že je držitelem řidičského oprávnění pro skupiny B, C a E. Dne 23. 5. 2017 byla žalobci vystavena doporučenka č. e. X, č. j. X, k zaměstnavateli U. a.s., sídlem H., K. H., v pracovním zařazení „Řidiči nákladních automobilů (kromě tahačů), Řidiči sk. C“. V doporučení je uvedeno, že žalobce nebyl přijat do zaměstnání, neboť nemá řidičské oprávnění skupiny C a „digitální kartu“ a že „uchazeč nevyhovuje kritérium inzerátu“. Podle sdělení odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Kutná Hora je žalobce držitelem řidičského oprávnění na skupiny A, B, C, E a T bez průkazu profesní způsobilosti. Společnost U. a.s., resp. S. T., byl vyzván ke sdělení průběhu schůzky s žalobcem, a sdělil, že žalobce byl tázan na pozici, na niž se hlásí. Po sdělení, že na pozici řidiče, byl žalobce tázan, zdá má řidičský průkaz skupiny C a digitální kartu, na což žalobce odpověděl, že nemá. Na dotaz, proč se hlásí na pozici řidiče skupiny C, když nesplňuje podmínky jasně stanovené v inzerátu, požádal žalobce na

potvrzení pro úřad práce a zaškrtnutí políčka, že je místo již obsazené, což p. T. odmítl učinit, neboť hledají více řidičů. Žalobce o nabízenou pozici nejevil zájem.

11. Žalobci bylo dne 19. 6. 2017 doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu. Na ústním jednání dne 26. 6. 2017 žalobce uvedl, že byl panem T. dotazován na digitální kartu a školení řidičů, nepamatoval se, že by se ho ptal na řidičský průkaz. Zřejmě tak došlo k nedorozumění, z další konverzace vyplynulo, že si pan T. myslí, že žalobce nemá potřebné řidičské oprávnění, a tak jej upozornil, že ho ve skutečnosti má. Poté, co mu pan T. do doporučenky napsal, že žalobce řidičské oprávnění nemá, jej na to upozornil znovu. Pan T. o něj nejevil zájem, a proto mu žalobce řekl, ať mu do doporučenky napíše jiný důvod pro nepřijetí, a on jej tak doplnil s tím, že nesplňuje podmínky a nemá digitální kartu.
12. Dne 17. 7. 2017 vydal úřad práce prvostupňové rozhodnutí, jež odůvodnil tím, že žalobci byla vystavena doporučenka k zaměstnání ve společnosti U. a.s. na základě jím poskytnuté informace, že je držitelem řidičského oprávnění skupiny C, doporučené zaměstnání bylo vhodným zaměstnáním ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Úřad práce dospěl k závěru, že žalobce splnil předpoklady pro doporučené zaměstnání, avšak svým jednáním zmařil nástup do tohoto zaměstnání, když doporučenému zaměstnavateli uvedl, že nemá potřebné řidičské oprávnění, ačkoliv ve skutečnosti má. Od doporučeného zaměstnavatele bylo zjištěno, že potřebují obsadit místa řidičů a potýkají se s jejich akutním nedostatkem, pokud by tak byl žalobcem deklarovaný zájem skutečný, byl by na místo jistě ihned přijat. Při hodnocení rozporů mezi skutečnostmi uváděnými žalobcem a panem T. se úřad práce přiklonil k verzi prezentované zaměstnavatelem, tedy že žalobce o nabízenou pracovní pozici neprojevil zájem. Pokud by podle názoru úřadu práce byl zájem žalobce na získání zaměstnání skutečný, jednání mezi ním a zaměstnavatelem by se odvíjelo jinak. Pokud by zaměstnavatele správně informoval o tom, že je držitelem řidičského oprávnění skupiny C, byl by do zaměstnání přijat, neboť zaměstnavatel jako podmínku pro přijetí do zaměstnání neuvedl digitální kartu řidiče, ale pouze řidičské oprávnění skupiny C. Úřad práce dále podotkl, že ačkoliv žalobce na jednání deklaroval, že se zaměstnavatelem opětovně jednal o možnosti nástupu do zaměstnání, ke dni vydání rozhodnutí zaměstnán nebyl.
13. Prvostupňové rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, v němž namítl, že úřad práce špatně posoudil situaci a nesprávně dovodil zavinění ze strany žalobce, a že pan T. nepravdivě vyplnil doporučenku, přičemž ta mu svojí koncepcí neumožňuje na takovou situaci reagovat jinak než ústně. Protože z jednání u doporučeného zaměstnavatele neexistuje jiný záznam, stojí zde tvrzení žalobce proti tvrzení doporučeného zaměstnavatele, a za takové situace byl úřad práce povinen důkladně považovat důvěryhodnost proti sobě stojících důkazů. Jeho zájem o zprostředkování zaměstnání byl skutečný, proto o jeho zprostředkování požádal, souhlasil s nabízeným pracovním místem u doporučeného zaměstnavatele a převzal doporučenku. Tvrzení doporučeného zaměstnavatele, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění, je nevěrohodné, to, že je jeho držitelem, uvedl v žádosti o zprostředkování, celý život se jako řidič živil. Nadto se nachází v takové finanční a sociální situaci, že práci akutně potřebuje a nemá důvod řidičské oprávnění zapírat.
14. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že stejně jako úřad práce nemá důvod zpochybňovat vyjádření doporučeného zaměstnavatele, a s důvody, pro které úřad práce žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání, se ztotožnil. Odkázal na rozsudek

NSS ze dne 23. 3. 2011, č. j. X, podle něhož může úřad práce považovat vyjádření zaměstnavatele za hodnověrné, neboť mj. není zaměstnavatel povinen uchazeče doporučeného úřadem práce přijmout do zaměstnání, nemá tedy důvod se ve věci daného pracovního místa vyjadřovat v rozporu se skutečností. Z tohoto důvodu tak nemohly obstát námitky žalobce, že panu T. dvakrát řekl, že řidičské oprávnění skupiny C vlastní a že ten vyplnil doporučenku nepravdivě, neboť žalovanému nebyl zřejmý žádný důvod, proč by tak měl učinit. Pokud by doporučenému zaměstnavateli skutečně sdělil, že je držitelem řidičského oprávnění skupiny C a že pouze nemá digitální kartu řidičů, nemohlo by to být důvodem pro jeho nepřijetí do pracovního poměru, neboť podmínkou zaměstnavatele bylo pouze příslušné řidičské oprávnění.

15. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
16. Podle § 50 odst. 4 s. ř., nestanoví-li zákon, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
17. Žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí i prvostupňového spatřoval ve skutečnosti, že správní orgány obou stupňů nesprávně hodnotily shromážděné podklady a dospěly k závěru o skutkovém stavu pro žalobce nepříznivému. Jak se podává se shora citovaných ustanovení, správní orgán je oprávněn hodnotit jím shromážděné podklady volně, s výjimkou zde uvedenou, tj. aniž by jednotlivým podkladům či důkazům byla obecně přiznána formálně vyšší důkazní síla. Hodnocení dle vlastního uvážení však v žádném případě neznamená libovůli v jejich hodnocení, naopak skutkový závěr plynoucí z takto provedeného hodnocení *„musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena a také plně podléhá kognici správních soudů“* (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2008. č. j. X, č. X Sb. NSS). Jak dále uvedl NSS, *„[z] odůvodnění rozhodnutí pak musí být jednoznačné, jaké důkazy byly provedeny, jak byly hodnoceny nebo proč byly odmítnuty“* (rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2012, č. j. X, č. X Sb. NSS). Samotné volné hodnocení důkazů pak představuje *„myšlenkovou úvahu, při které usuzující přijímá jedno tvrzení a odmítá jiné, přičemž se opírá o logické, systematické, historické, pravděpodobnostní, věrohodnostní atp. úsudky, které zmiňuje v odůvodnění svého rozhodnutí. Takovýmto hodnocením však není, jestliže správní orgán jeden důkaz pouze přijal a protichůdný pouze jako nevěrohodný odmítl, aniž by vyložil, proč tak učinil, když navíc nevyužil možnosti provést ke sporné skutečnosti dostupné důkazy další“* (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 5. 1996, č. j. X).
18. Soud po zhodnocení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí dospěl k závěru, že obě tato rozhodnutí nastíněným podmínkám, byť s rezervami, dostojí, jsou v tomto ohledu přezkoumatelná a výsledky hodnocení jednotlivých podkladů a důkazů tak, jak jsou v nich prezentovány, obstojí. Správní orgány obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně vysvětlily, z jakého důvodu se přiklonily k verzi skutkového děje, jak byl tvrzen zprostředkovaným zaměstnavatelem. Pokud žalovaný považoval vyjádření zprostředkovaného zaměstnavatele za hodnověrné z důvodu, že není povinen zaměstnance doporučeného úřadem práce přijmout, a nemá tedy důvodu uvádět jiné než

skutečné důvody pro nepřijetí takového uchazeče o zaměstnání, nelze takovým úvahám ničeho vytknout, a to i s odkazem na žalovaným citovaný rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2011, č. j. X, jehož závěry lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Rovněž tak úřad práce v prvostupňovém rozhodnutí odůvodnil své rozhodnutí, resp. jím provedené hodnocení důkazů tím, že se zprostředkovaný zaměstnavatel potýká s akutním nedostatkem řidičů a nutně potřebuje jejich místa obsadit, za každého uchazeče je tak vděčný. V obou případech tak správní orgány při hodnocení důkazů vycházely z toho, že zprostředkovaný zaměstnavatel nemá důvod, není nijak motivován uvádět nepravdivé údaje o důvodech nepřijetí uchazeče o zaměstnání do pracovního poměru. Jisté pochybení lze spatřovat v tom, že se žalovaný ani úřad práce výslovně nevyjádřili k hodnověrnosti tvrzení žalobce, resp. k tomu, proč je hodnověrnými neshledávají. Tato skutečnost však sama o sobě nezákonnost žádného z rozhodnutí nezpůsobuje a není důvodem pro jejich zrušení, neboť úvaha správních orgánů při hodnocení důkazů je z obou rozhodnutí zřejmá a přezkoumatelná. A to již jen proto, že je zřejmé, kterou z prezentovaných variant skutkového stavu považovaly za důvěryhodnější a z jakých důvodů, a nižší hodnověrnost žalobce je tak vyjádřena implicitně.

19. Nad rámec uvedeného je třeba podotknout, že se žalobce osobně nijak nepříčinil jak v řízení před správními orgány, tak nyní v řízení před soudem o to, aby podpořil věrohodnost jím tvrzeného skutkového stavu. Svá tvrzení prezentovaná v průběhu správního řízení o svém skutečném zájmu o zprostředkování zaměstnání, o tom, že se i po svém prvním neúspěšném jednání se zprostředkovaným zaměstnavatelem pokusil o další kontakt s ním a že jedná i s jinými zaměstnavateli, nepodpořil žádným důkazem, takový důkaz neoznačil ani nepředložil. Sam ne učinil nic pro to, aby zvýšil důvěryhodnost vlastní výpovědi, tím spíše pak byl-li si s ohledem na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vědom důvodů, pro které považují skutkový stav tvrzený zaměstnavatelem za věrohodnější.
20. Namítal-li žalobce, že žalovaný neprovedl žádné další dokazování a „nevedl jiné úvahy“ k tomu, proč považoval tvrzení zaměstnavatele za věrohodná, pak soud s ohledem na výše uvedené zásady správního řízení konstatuje, že ani v tom nelze spatřovat nezákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Podle obsahu správního spisu se žalobce ani po seznámení se s obsahem správního spisu doplnění dokazování nedomáhal, resp. nenavrhoval jeho doplnění, a nenavrl provedení žádného důkazu, jímž by podpořil svá tvrzení nebo vyvracel tvrzení zaměstnavatele. Za situace, kdy správní orgán dospěje ke zjištění o stavu věci, o němž nemá důvodné pochybnosti, po něm nelze požadovat, aby prováděl další dokazování všemi myslitelnými důkazními prostředky pouze proto, že jeden z účastníků s takto zjištěným stavem věci nesouhlasí.
21. Ze všech shora uvedených důvodů proto soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ob stojí, žalobu proto shledal nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
22. Nad rámec výše uvedeného soud k opožděně uplatněným žalobním bodům uvádí, že ani takto vymezené námitky proti napadenému, resp. prvostupňovému rozhodnutí neobstojí. Podle názoru soudu skutkový stav věci tak, jak byl zjištěn správními orgány obou stupňů, byl zjišťován a zjištěn v souladu se zásadami ovládajícími správní řízení, tj. tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. K porušení žalobcova práva na spravedlivý proces ve správním řízení nedošlo, neboť mu bylo umožněno uplatnit všechna mu náležející procesní práva, bylo mu umožněno seznámit se s podklady shromážděnými ÚP, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění. Porušení práva na spravedlivý proces žalobce nelze

spatřovat ani v tom, že správní orgány dospěly na základě hodnocení důkazů ke zjištění o stavu věci odlišenému od zjištění, které dovozuje žalobce.

23. Namítal-li žalobce, že nepřezkoumatelnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí spočívá v podřazení chování žalobce pod pojem „jiné jednání“ podle § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti, kterýžto žalobce považuje za zmatečný a snadno zneužitelný, soud uvádí, že se jedná o tzv. neurčitý právní pojem. K tomu NSS uvádí, že *„jejich definování obecně v právních předpisech pro jejich povahu samu není vhodné, dokonce ani možné. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.“* (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. X, č. X Sb. NSS). V projednávané věci pod neurčitý právní pojem „jiné jednání“ ÚP podřadil žalobcovo jednání, který na pohovoru u zprostředkovaného zaměstnavatele uvedl nepravdivé informace, v důsledku čehož nebyl přijat do zaměstnání. Takové jednání zcela jistě lze považovat za jiný způsob maření součinnosti s úřadem práce, a tedy za důvod pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Za nepřezkoumatelné z uvedeného důvodu proto nelze napadené ani prvostupňové rozhodnutí považovat.
24. Konečně k námitce žalobce, že v České republice neplatí precedenční právo, a soud by tak každý případ měl posuzovat individuálně, soud dodává, že z čistě formálního hlediska skutečně nejsou soudní rozhodnutí pramenem práva tak, jako je tomu v angloamerickém typu právní kultury (s výjimkou judikatury Ústavního soudu – srov. čl. 89 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších předpisů). Avšak podle § 12 s. ř. s. je jedním z úkolů NSS zajišťování jednoty a zákonnosti rozhodování, přičemž to *„je úkolem nejen pro samotný [NSS], ale též pro krajské soudy, byť se každý z nich na dosahování tohoto cíle podílí jiným způsobem: zatímco Nejvyšší správní soud případné rozpory v rozhodovací činnosti krajských soudů svou judikaturou odstraňuje, krajské soudy jsou povinny tuto judikaturu znát a řídit se jí; v žádném případě nemohou zaujímáním protichůdných názorů zakládat nové rozpory v judikatuře, a zvyšovat tím právní nejistotu. Ze samotného § 12 s. ř. s. tedy lze dovodit, že je v něm implicitně vyjádřena povinnost krajského soudu řídit se právním názorem Nejvyššího správního soudu též v obdobných věcech“* (rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2006, č. j. X). Takový postup je ostatně nezbytný k naplnění principu právní jistoty a principu předvídatelnosti soudního rozhodování, jež jsou jedním ze znaků právního státu (srov. nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. X, X). Naopak odklon od judikaturou zastávaného názoru je třeba pečlivě a komplexně odůvodnit a zejména osvětlit, proč doposud přijímaný názor již neobstojí (rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2011, č. j. X, č. X Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 4. 5. 2010, č. j. X, č. X Sb. NSS). Uvedené neznamena, že se správní orgán zproští povinnosti odůvodnit řádně a srozumitelně své rozhodnutí pouhým odkazem na názor vyslovený soudním rozhodnutím. V daném případě však žalovaný náležitě vysvětlil, z jakého důvodu se přiklonil k verzi skutkového stavu prezentované zprostředkovaným zaměstnavatelem a tento svůj závěr odkazem na relevantní judikaturu pouze podepřel. Takovému postupu nelze nic vytknout.
25. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud postupoval podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný. Žalovanému, který byl ve věci plně úspěšný, žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. března 2018

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
samosoudce